

отъ мене. Въ това време азъ побѣгнахъ въ гората и стояхъ тамъ скритъ два дня, докато си заmine пашата.

Тѣзи нещастни овчари стояха затворени три месеца.

Напускане на Котелъ. Като се свърши цѣлото това приключение, останахъ презъ зимата спокоенъ у дома. Но владиката все още не ми позволяваше да служа литургия. Моитѣ другари свещеници, които продължаваха да ми отдѣлятъ отъ своитѣ приходи, непреставаха да ми натякватъ, да се каратъ и да ме оскърбяватъ. Мжка ми бѣше. Най-много ми тежеше неблагодарността на моитѣ съграждани — първенци, които ме наклеветиха, че ужъ съмъ продалъ крадени овци. Толкова услуги съмъ направилъ на гражданитѣ, не еднѣжъ и не дваждъ съмъ се явявалъ предъ министритѣ по общи работи, двадесетъ години учихъ градскитѣ деца, всѣка недѣля и всѣки празникъ държахъ проповѣди въ черкова и за награда на тѣзи мои трудове да ме наклеветятъ за кражба, да бжда битъ и безъ малко обѣсенъ!

Всичко това ме измъчваше твърде много. Затова решихъ да напустна родния си градъ.

Свещеникъ въ Карнобатъ. Отидохъ въ Анхиалската епархия и поискахъ отъ тамошния владика да ми даде нѣкоя енория. Владиката ме прие на драго сърдце и ми даде за енория града Карнобатъ съ 12 села заедно.

Едно бѣше лошо, че Сербезоглу, началникътъ, който ме би въ Кортенъ и щѣше да ме обѣси, който ме глоби, но отъ когото пакъ взеха обратно глобата, бѣше отъ Карнобатъ и следъ уволнението му се върна тамъ. А той бѣше лошъ човѣкъ. Но понеже азъ не бѣхъ въ нищо виновенъ по онѣзи овце, а си бѣхъ съвсемъ правъ, решихъ да заема енорията.

Пристигнахъ въ Карнобатъ. Народътъ ме посрещна радостно. Почнахъ да служа. Така мирно продължихъ работата си отъ месецъ мартъ до света Троица.

Д. Чолаковъ